

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἑννενηντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νῦναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θὰ βγαίνη.
 κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
 Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
 καὶ 'στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἁλλοδαπήν.
 καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **δυτὴ φάγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δίκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
 Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — εἴγινες συνδρομητής,
 κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
 Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
 Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ἐδδόμη τοῦ Αὐγούστου κι' εἰκοστὴ
καὶ μάχη σπαθοφόρων θανασιτή.

Τετρακόσα πέντε κι' ἑβδομῆντ' ἀκόμη,
ἄλως γραφείων, σπαραγμοὶ καὶ τρόμοι.

Τῆς ὥρας ἐμβατήρια καὶ νέα νικητήρια.

Α'.

Ταράμ τὰμ τὰμ, τκράμ τὰμ τὰμ, ἡ σάλπιγξ ἄς σημαίνη...
ἔμπρός λεβένταις μερικοὶ κομποὶ καὶ ζηλεμμένοι.
Λαμπρὰ προετοιμάζεται τροπαίων ἐκστρατεία
καὶ σηκωθῆτε 'στὸ φτερό, γιὰτ' εἶναι κι' ἁμαρτία
νὰ χάνωνται τὰ νειάτα μας ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια
κι' ἡ σακαράκαις νὰ βροντοῦν σὲ δρόμους καὶ σαλόνια.

Πόσοι δὲν μᾶς ἐζήλευσαν καὶ πόσοι δὲν ζηλεύουν
κυττάζοντας μακρὸ σπαθὶ σὲ μέση ντιλικάτη,
ἀνήσυχαις 'στῆς θήκαις τῶν ἡ σπάθαις μας σαλεύουν,
διψοῦν νὰ σφάξουν κάτι τί, διψοῦν νὰ κόψουν κάτι,
κι' ἂν μία δὲν τρυπήσαμε τοῦλάχιστον πολτρώνα
χαράμι πάει τὸ σπαθί, χαράμι κι' ἡ κορῶνα.

Ἐμπρός, γενναῖε δεκανεῦ, ἔμπρός, ἐπιλοχί...
μᾶς ἔφαγε τὸ Σύνταγμα κι' ἡ τόση πειθρχία.
Μὲ τάξιν καὶ μ' ἀσφάλειαν ἐμπούκτισε ὁ τόπος,
τὸν νύσταξε κι' ἡ προκοπὴ κι' ἡ νοικοκυροσύνη...
πρέπει νὰ ξεθυμάνωμε σὲ κάποιον ὅπως ὅπως
νὰ ὅῃ καὶ 'λίγο πόλεμο ἡ δόλια Ρωμηοσύνη.

Ταράμ τὰμ τὰμ, ταράμ, τὰμ τὰμ... νὰ 'δοῦμε πατατράκα,
καμμίαν στάσιν δηλαδὴ καὶ προνουντσιαμένο,
νὰ σηκωθῇ τὸ φρόνημα, ν' ἀστράψ' ἡ σακαράκα,
ὅλα καπνὸς καὶ θρύμματα νὰ γίνουν 'στὸ μουμένο,
καὶ ν' ἀκουσθῇ πελέκημα καὶ μάχης κοπετὸς
νὰ καταλάβῃ κι' ἡ πατρίς τί λέγεται στρατός.

Ταράμ τὰμ τὰμ, ταράμ, τὰμ τὰμ... ἀπάνω τὰ λοφία
καὶ μᾶρς 'στῆς «Ἀκροπόλεως» ριχθῆτε τὰ γραφεῖα.
'Επ' ὧμου φέρτε ρόπαλα κι' ἀξίνας καὶ πελέκεις
κι' ἔτσι πηγαίνετε 'μπροστὰ καθὼς τέρνιὰ τὰ λάγνα,
ἂν δὲ κανεὶς ἀντισταθῇ σαχλὸς ντεληφυσέκης
εὐθὺς νὰ τοῦ μαυρίσετε τὰ πιασινὰ μὲ σκάγνα.

Κατὰ τετράδας μᾶρς ἔμπρός κι' ἐπίθεσις ἀγρία,
κι' ἂν στάκτῃ δὲν τὰ κάνωμε μὲ τὰς ἀξίνας μόνως,
καὶ τὰ κανόνια φέρνομε καὶ τὴν καθβαλαρία
νὰ γίνῃ πόλεμος σωστός καθ' ὅλους τοὺς κανόνας.
Κατὰ τετράδας μᾶρς ἔμπρός... σ' ἐμᾶς τὸ πᾶν ἀνήκει...
τὰ τρόπαιά μας σίγουρα κι' ἀσφαλισμέν' ἡ νίκη.

B'.

Εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» μὲ ζήτη πᾶνε,
σπάζουν παράθυρα, πόρταις γκρεμίζουν,
ὅ,τι κι' ἂν εὕρουνε μ'προστά κτυπᾶνε,
χαρτιά, κατ᾿αἰτιά, βιβλία σχίζουν,
καὶ τὰ τινάζουν κάτω 'στὸν ὁρμόν,
ἐπικροτούντων τῶν Ἀστυνόμων.

Πέφτουν κτυπήματα ὡτὰν βροχή,
πᾶνε κι' οἱ κύλινδροι, πᾶν κι' οἱ τροχοί,
σωρὸς σιδήρων, σωρὸς μετάλλων
ὑπὸ τὸ κράτος ἀνδρῶν ἐξάλλων
σκορπίζεται κάτω εἰς ἕναν ὄγκο
χωρὶς νὰ βγάλῃ θανάτου βόγκο,
βίδαις μεγάλαις, βίδαις μικραῖς,
ὄλαις ἀμέσως πέφτουν νεκράς,
χωρὶς καμμία ν' ἀντισταθῇ
ἐμπρός 'στὸ Στέμμα καὶ 'στὸ σπαθί.

Ἐμπρός, λοχία κι' ἐπιλοχία,
κι' ὅλοι παλεύουν μὲ τὰ στοιχεῖα,
κάτω κι' ἡ στάμπαις,
κάτω κι' ἡ λάμπαις,
καὶ κάθε λύχνος γιὰ τὸ νυκτέρι,
κι' ὅ,τι γραμμένο ἦταν μὲ χέρι
κι' ὅ,τι μὲ στάμπα ἦταν γραφτὸ
νάσου κι' ἐκεῖνο, νάσου κι' αὐτό.

Ἐμπρός!... κτυπάτε παντοῦ βαρεῖά...
χυμοὺν σὲ κάμαραις καὶ μαγειρίᾳ,
νὰ τὰ τραπέζια, νὰ κι' ἡ κονσόλαις,
σκοτώνουν πιάτα καὶ κατσρόλαις,
διαλογίζονται παιδιῶν κρεβάτια
πέρα ὡς πέρα καὶ διαμπάζ,
καὶ τῆς ἀνάγκης τρυποῦν κανάτια
μὲ ξιφολόγους καὶ πυξ καὶ πᾶξ.

Ποῖος ἐνθουσιασμὸς
καὶ ψυχῆς ἀναβρασμός!
Μὰ τί θέαμα φρικῶδες
κι' ἀληθῶς πολεμικὸν
σὺν ἐπάτησαν οἱ πόδες
σὲ φουστάνια γυναικῶν.

Καὶ τοὺς δίνουν καὶ τοὺς δίνουν
κι' ὅλα κόσκινο τάφινουν,
κι' ἕνα πρόσταγ' ἀντηχεῖ:
«τὰ στρωσίδια τί φυλάτε;
μὰρ μὲ βάδισμα ταχύ
καὶ 'στὰ στρώματα ἔλατε.»

Καὶ μὲ λόγχοις καὶ λεπίδα
ξεθυμαίνουν 'στὰ στρωσίδια
καὶ τοὺς βγάζουν—συμφορὰ των! —
τὰ μαλλίνια τ'ἀντερὰ των.

Κι' ἕνα στρώμα τὸ καυμένο
φουσκωτὸ καὶ κορδωμένο
σ' ἕνα δεύτερο λεφτὸ
τὸ ξεκοίλιασαν κι' αὐτό,
κι' ἔπεσαν εἰς τὸν ἀγῶνα
δίχως αἵματος σταγόνα.

Καὶ δίχως ἄντερα κι' αὐτὸ κατέκειτο μὲ τᾶλλα
κι' ἕνας Κορίος μοναχὰ παχύσαρκος τὰ μάλα,
ἐκ τῆς Κορίας ἀφίχθεις ὁ δυστηνὸς ἐσχάτως
καὶ πρὸς ἀσφάλειαν κρυθεῖς 'στὸ στρώμ' αὐτὸ τρεχάτος,
εἰς τὴν πλευρὰν ὑπὸ τινος μὲ λόγχην ἐκεντήθη
καὶ σκότος τὸν ἐκάλυψε καὶ τοῦ θανάτου λήθη,
χαρὰ δ' ἐφαῖδρουν πολλὴ τοῦ νικητοῦ τὴν ὄψιν
σὺν εἶδε θρόμβον αἵματος 'στῆς λόγχης τοῦ τὴν κόψιν.

Κι' ὁ Φασουλῆς, ὁ πάντοτε καὶ πανταχοῦ παρών,
ἀκούων βροντοκτύπημα μ' ἀξίνας καὶ πελέκεις,
'στὴν Δόξαν ἔσκουζ' ἐμμανὴς μὲ βλέμμα λαμπερόν:
αὐτὸ κάθεσαι καὶ στέφανα 'στὴν λεβεντιά δὲν πλέκεις.

Ἀνάστα πάλιν ἐκ νεκρῶν, πατρίς ἀγαπημένη,
κώδων ἀναγεννήσεως ἀληθινῆς σημαίνει...
τὰ τρόπαιά σου πάντοτε περιβλεπτα κι' ἀθάνατα,
ἡ σκὰς γιὰ χρεὴ κανονιστὴς ἡ σπὰς κατρουλοκάνατα.

Γ'.

Μὲ τὸ σθένος καὶ τὴν ρώμην τοῦ σφιγῶντος τούτου λόγου
ὅλα γίνονταν κομματια,
καὶ μὴς φωτογραφίς τοῦ κυρίου Διαδόχου
τῆς ἐβγαλάνε τὰ μάτια,
γιὰ νὰ μὴ 'μπορῇ νὰ βλέπῃ τέτοια νίκη ζηλευτή,
ποῦ δὲν ἔγινε δευτέρα εἰς τὸν κόσμον σὺν κι' αὐτῇ.

Ἀλησμόνητο Σαββάτο, ἀλησμόνητος ἡμέρα,
ποῦ 'ξεχάστηκαν καὶ οἱ...
εἰς τῆς νίκης των τὴν μέθην ἐσουβλίσθη πέρα πέρα
κι' ἡ τοῦ Διάκου προτομή,
κι' ὁ βλαστὸς τῆς Ἀλαμάννας εἰς αὐτὴν τὴν νέαν πάλιν
τὸ μαρτύριον ὑπέστη τοῦ σουβλίσματος καὶ πάλιν.

'Στοῦ πολέμου τὴν ἀντάρα
κάθε κτύπημα τρομάρα
κι' ἕνας θάνατος φρικτὸς
κατσρόλας ἢ τσουκαλάς,
ἢ κονσόλας ἢ μπουκάλας,
ἢ καὶ ρόμπας τῆς νυκτός.

Δ'.

Ἐμαθε κι' ὁ Σωτήρας τὸ φοβερὸ μαντάτο
καὶ λέγουν ἡ χολὴ του πῶς ἦλθε ἄνω κάτω,
κι' ἀγρίεψε ἀμέσως ἡ σοβαρὴ του φάτσα
κι' ἄρχισε θυμωμένος ἀδιόκοπα σουλάτσα,
πολλὰ δὲ κατὰ φρένα μονάχος ἐμερμήριζε
καὶ τοῦλεγαν καμπόσοι «σὺν δὲν βαρύνεσαι σφύριζε».

Προστάζει τιμωρίαις μεγάλαις... ἀμὴν δὲ;
κι' ὅλοι μαζί του παίζουν τὸν Καραγκιόζ' μπερδέ.
Τρικουπὴ, μὴ θυμῶνης καὶ τὸν θυμὸ σου χάνεις,
τὸν Λόρδο τὸν Ἐγγλέζο σὺν πρῶτα μὴ μὰς κάνεις.

γιατί 'στὸ ρεμπελιό μας κανέναν δὲν περνᾷ,
κανεὶς δὲν βασιλεύει, κανεὶς δὲν κυβερνᾷ.

Τὰ περασμένα πᾶνε, τὰ τώρα συλλογίσου...
ἄκυρα τὰ χαρτιά σου κι' ἡ κάθε προσταγὴ σου.
'Ἀκου πελέκεις φῦρα καὶ ρόπαλα καὶ σφύρας
κι' ἄφησε κατὰ μέρος τὰ νάζιχ τὰ γενναῖα,
κι' ὡς μορφωτὴς Ἐγγλέζος καὶ τοῦ στρατοῦ Σωτήρας
τρίξε νὰ μάθης τάξιν ἀπὸ τὸν δεκανέα.

'Ολα 'στὸ φούντο πᾶνε μ' ἕνα μεγάλο μπλούμ
κι' ἂν ἄλλοτε 'περνούσες γιὰ τζενεράλ Μπούμ-Μπούμ,
μὰ τώρα καταδέξου ὀρθῶς κι' ὑπερηφάνως
τῆς πρώτης ὀρδινάντζας νὰ προσκυνῇς τὸ κράνος,
γιατί καὶ σὺ τὸ βλέπεις, μουφλούζη Στρατηλάτα,
πῶς νόμοι κι' ἐξουσίαις ἐγίνονταν σαλάτα.

Γι' αὐτὸ τὸ πανηγύρι φαντάσου τί θὰ 'ποῦν
κι' οἱ παλαιοδανισταί μας, ποῦ τόσο μὰς λυποῦν.
'Οπόταν τοὺς θριάμβους ἀκούσουν τοὺς χρυσοῦς
ἴσως νὰ μὰς χρίσουν τοὺς τόκους τοὺς μισοὺς,
κι' ἀπάνω 'στὸν πολὺ τῶν ἐνθουσιασμῶ
ἴσως νὰ μὰς ζητήσουν καὶ τὰ μισὰ κεφάλαια,
ἴσως συμβιβασθῶμε χωρὶς συμβιβασμὸ
καὶ σβύτουν μὴ γιὰ πάντα τὰ χρεὴ τὰ παμπάλαια.

Ε'.

Ἐμαθε τὴν ἀντάρα τῶν ἀναιμάκτων φόνων
κι' αὐτὸς ποῦ θὰ καθίσῃ, 'στὸν ἐνδοξόν μας Θρόνον,
κι' ὡς ἀρχηγὸς μεγάλος καὶ πρῶτος τοῦ στρατοῦ
ἐκ Δεκελείας ἦλθε μὲ πῆσιν ἄετο.

Καὶ τὴν κραυγὴν ἀκούσας τῆς νίκης τὴν βροντώδη
ἐθύμωσε κι' ἐκεῖνος κι' ἐκτύπησε τὸ πόδι,
μὰ μερικοὶ σπαθᾶτοὶ ἀναβώντας τὴν πίπα
τοῦ λέγουν εὐσεβᾶστος «σὺν δὲν βαρύνεσαι κτύπα».

Τότε δὴ τότε μένος καὶ μῆνις καὶ χολή...
ὁ νέος Κωνσταντῖνος θυμώνει πρὸ πολὺ
καὶ μὲ γενναῖον πείσμα τοῦς λέγει «τοῦ λοιποῦ
δὲν θὰ σὰς προσκαλέσω ποτὲ 'στὴν Ἀλεποῦ».

Κι' ὁ Φασουλῆς κυτᾶζων αὐτὸ τὸ Κωμειδύλλιο
κι' ἀκούων τῶν μεγάλων καὶ τῶν μικρῶν τὰ λόγια
εἶπε 'στὸν Περικλέτο «ψυχίτσα μου Βασίλειο!...
αὐτὸ δὲν εἶναι κράτος, ἀλλ' εἶναι μία τζόγια».

Κι' ὁ Περικλέτος, τούπε «σὺν φίλος μπεχλιβάνης
γιὰ πῆς μου 'στὸ Θεὸ σου τί διαβόλο θὰ κάνεις,
ἂν τοὺς ἰδῇς καὶ μέσα 'στὸ σπῆτι σου ποτὲ
καὶ σοῦ τὰ σπᾶσουν ὅλα καὶ βγάλῃς ἀγουρίδα;»
κι' ὁ Φασουλῆς τοῦ λέγει «φτοῦ νὰ χαθῇς, κουτέ,
εὐθὺς θὰ ξανακάνω μὴ δεκαετηρίδα.»

Σ.

Μὰ τᾶμαθε κι' ὁ Βασίλειος ἐκεῖ 'στὴν Κοπεναγῆ
τὴν ὥραν ὅπου 'κάθισε μὲ τοὺς λοιποὺς νὰ φάγῃ,

κι' εἶπε πρὸς τὸν πατέρα του τὰ νέα τῆς ἡμέρας
κι' εἶπε πρὸς τοῦτον τρυφερῶς ὁ γέρος του πατέρας:
«ἀτὶ κράτος, γυιέ μου, κυβερνᾷς τὸ ξέρις καὶ τὸ ξέρω...
παιδί μου νὰ τὸ χαίρεσαι... παιδί μου σὲ συγγαίρω».

«Εὐχαριστῶ, πατέρα μου» ἀπήντησεν ἐκεῖνος
καὶ τῶν Ἀνάκτων καὶ Δουκῶν ἐγέλασε τὸ σμήνος,
κι' ὅλοι τὸν συνεχάρησαν οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι
καὶ μὰς καὶ μοῦτς τὸν Γεωργό μας καθέναν τὸν ἐφίλει.

Νὰ νὰ βοῇ ζητωκραυγῶν ἐκ παναρχαίων βράχων,
ἔτριξαν καὶ τὰ κόκκαλα τῶν Μαρθωνομάχων,
ἡ πότνια δ' Ἀκρόπολις εἰσέσθη μετὰ φρικῆς
καὶ πᾶς ναὸς περιόδοις κι' ὁ τῆς Ἀπτερίου Νίκης.

Μὰ καὶ προγόνων μαχητῶν πελώρια φαντάσματα
πηδῶν 'στῆς Ἀκροπόλεως ἐκεῖνα τὰ χαλάσματα,
κι' ἔβλεπε κάθε πρόγονος χαζεύοντας σὺν χάχας
αὐτὰς τὰς νέκς κι' ἀληθεῖς ἐκ τοῦ συσταδὸν μάχας,
τῆς στάμπαις, τὰ παπλώματα καὶ τὸν νεκρὸν Κορέον,
κι' ἦτον ἀξιοσέβαστον τὸ γεγονός κι' ὠραίον.

'Αθρόον πληθὸς ἔτριξε 'στὴν κοσμοχαλασίᾳ
καὶ ξένος κόσμος ἔστεκε τῶν ἐρειπίων μάρτυς,
κι' ἐχειροκρότει ἐμμανῶς ἀπὸ τὴν Κημισιᾳ
ὁ κοπανὼν τὸν Βόρειον νομοταγῆς ἀντάρτης.

Καὶ πανταχοῦσαις ἔγραφε γιὰ τὸν Γαβριηλῆν
κι' ἔλεγε πρὸς τοὺς φίλους του «φεῦ τοῦ θρασέως θάρρους!
αὐτὸ μὰς ἐξαφύλισε τὸ κολοβὸ τὸ φίδι
καὶ τὸν μπαξέ μου 'γέμισε ἀπὸ χρυσοκνητῶν».

Ἐνῶ δὲ ταῦτα ἔλεγε 'στου φίλου ἐν σπουδῇ
φρέσκος μαῖστρος 'φύσηξε μαζί μὲ τραμουντάνα,
κι' ὁ σεβαστὸς διδάσκαλος ἐπῆρε τὸ γούδι
καὶ τοὺς ἀνέμους ἀναμῖξ εἰς τούτο ἐκοπάνε.

Ζ'.

'Ἄλλ' ὅμως καὶ τὰ γάλατα τοῦ Πανεπιστημίου,
ὅπου δὲν ἀξιώθησαν ἀγῶνος προμαῖου,
τῶν σπαθοφόρων ἀκούσαν τὰ προνοντιαμένα
καὶ μεταξὺ τῶν ἔρχισαν περίεργη κουβέντα.

«Ε! μάστορ Ρήγα τῶν Φερών, ὁ Καραῆς 'καλεῖ,
γιὰ πῆς μου σὲ παρακαλῶ, ἐλεύθερο πουλί,
τῶν νέων ἀπογόνων σου τὸ κλέος πῶς σ' ἐφάνη;»
κι' ὁ Ρήγας τούπε ἀγρήγορα νὰ πλέξωμε στεφάνι.
Μὲ τούταις τῆς ἐλευθερίας ἀληθινᾶ ξανάηψα
καὶ τρέχω πίσω, Καραῆ, 'στὰς παιδικαῖς μου χρόνους,
σοῦ λέγω δὲ σεριζομᾶν πῶς ὁδολοῦ δὲν μετανοῶσα
ποῦ τόσον ἐμαρτύρησα γιὰ τέτοιοις ἀπογόνους,
κι' ἐλὰ νὰ στείλωμε κι' ἐμεῖς ἀμείρονα φίλοι,
τὰ διαβόλαια σ' ὅλους μὰς θὰ βάλουν τὰ γαλιᾶ.»

Καὶ στρέφοντες κι' οἱ δύο των πρὸς τὸν παπᾶ Γρηγόρη,
ποῦ μὲ σταυροκαπῆματα εἰστάτο κι' ἤπυρε,
πῶς μὰς θωρεῖς ἀμύλητος, τοῦ λέν, καὶ σιωπᾷς;...
καὶ τότε σοβερῶτατος ὁ πέρρινος παπᾶς,

νῦν ἀπολύεις ἔκραξε μέ μιὰ βαρεῖα φωνή,
χαλάλι κι' ἡ κρεμάλα μου κι' ἐκεῖνο τὸ σχοινί.
Σήμερα μοῦκικμαν μπαξέ τὴν θλιβερὴ ψυχὴ μου,
νῦν ἀπολύεις Δέσποτα κι' ἄς ἔχουν τὴν εὐχὴ μου.

Εἶπαν αὐτὰ καὶ μ' ἐξαλλον κι' ἀκράτητον χαρὰν
πρὸς τὸν Τρικούπην ἔστειλαν κι' οἱ τρεῖς ἀναφορὰν :

« Ἐκ τῆς βαλβίδος ἂν ποθῆς τοὺς ξένους νὰ κυττᾷς
καὶ τῶν προγόνων τῶν κλεινῶν τὸ γόητρον νὰ σώτῃς,
σὲ κρεββατιῶν καὶ φουστανιῶν καμπόσους νικητὰς
προβιβασμὸν ἀνώτερον αὐτοστιγμει νὰ δώτῃς,
ἀντὶ δὲ πάσης φυλακῆς, ποινῆς καὶ τιμωρίας
νὰ κόψῃς πρὸς ἀνάμνησιν μετὰλλιον ἀνδρείας,
κι' ἔτσι Σωτήρας ὅπως πρὶν θ' ἀνορθωθῇ παλῶριος...
ἐμεῖς οἱ τρεῖς... ὁ Κορχῆς, ὁ Ρήγας, ὁ Γρηγόριος. »

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος. ὁ καθένας νέτος σκέτος.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, ποὺ σὰν σκυλιὰ μαλλόνουν,
'στῶν ἐρειπίων τοῦ σωροῦς φερδῶν πλατεῖα ξαπλόνουν.)

Π. — Ἐ! πῶς τὰ βλέπεις, Φασουλῆ;

Φ. — Τὰ πάντα ματαιότης,
μὰ μὴ θαρρῆς πῶς ὁ στρατὸς δὲν ἔχει κι' ἄνδρας πρώτης.
Εἶναι, καὶ μένει Περικλῆ, καμπόσα πλληκαρία,
ὅπου γιὰ φύλλου πῆδημα δὲν πιάνουν τὰ φικάρια,
τῆς δὲ πατρίδος τὸ σπαθί, διχόλου στραβοκάνη,
τὰ πλληκαρία τὰ σωστά σεμνότερη τὰ κάνει.

Π. — Ξέρω γιὰτί τὰ λές αὐτά, πονηροτάτη γέννα...

Φ. — Γιὰτί, μωρέ;

Π. — Καὶ μ' ἐρωτᾷς;... σὲ πᾶει τρία κι' ἕνα,
καὶ μὴ θαρρῆς πῶς μὲ γελᾷς μὲ τέτοιχ κολοκύθια...

Φ. — Ναὶ μὲν μὲ πᾶει ριπιτί, μὰ λέω τὴν ἀλήθειαν...
μάθε πῶς σὰν τὰ μούτρα σου δὲν εἶναι κι' ὁ στρατὸς
καὶ μῆτε πρέπει νὰ 'μιλῆς γιὰ τοῦτον προπετῶς,
ἐνόσω δὲ καθήμεθα 'στῆς πέτραις τῶν προγόνων
μὲ τὸν σπουδαῖον κίνδυνον δεινῶν κωλικοπόνων,
καὶ μ' ὅλη τὴν κακομοιριά καὶ τὰ σχλά μας πάθη
τὸ παλαιόν μας ὄνειρον ἀπ' ὅλους δὲν ἔχῃθη,
προσκύνει σέβου τὸν στρατὸν καὶ τὴν σημαίαν τίμα
ὡς πάντων ἱερώτατον κειμήλιον καὶ κτῆμα.

Π. — Ξέρω γιὰτί τὰ λές αὐτά, πονηροτάτη λέρα...
σὲ κόβει κρύος τούρτουρας...

Φ. — Κακὴ ψυχρὴ σου 'μέρα.
Καὶ μὴ θαρρῆς ἀξένοιαστοι 'στὸ στῶμα των πῶς γέρνουν
κι' ὅτι δὲν πρέπει σὰν κι' ἐμᾶς τὸ φρέσκο τῶν νὰ πέρνουν,
ἀλλ' ἐπειδὴ φοροῦν σπαθὶ καὶ σύμβολον κορώνας
πρέπει νὰ ρέθουν ἀφανεῖς κλεισμένοι 'στους στρατῶνας.
Μὲ τέτοιχ κουρουφέξαλα δὲν βγαίνει προκοπὴ
κι' ἄς μὴν τὸ παρακάνωμε γιὰτ' εἶναι καὶ 'ντροπή.
Καὶ πῶς ἐγὼ νυχθημερὸν μὲ σέ, συναδελφέ μου,
κοπροσκυλῶ 'στὸ Φάληρο καὶ πίνω τὸν καφέ μου;
'Ἄς μὴ φωνάζωμε γι' αὐτοὺς πῶς τὸν κειρὸ των χάνουν
χωρὶς κανένα πόλεμον τῆς προκοπῆς νὰ κάνουν.
Καὶ δὲν μοῦ λές, παρακαλῶ, βρέ Περικλέτο χάχα,
ποῦ νὰ τὸν 'βροῦν τὸν πόλεμο;... ἢ μὴ νομίζεις τάχα
πῶς πρέπει γιὰ νὰ τὸν εὐροῦν νὰ πᾶνε 'στὴν Κορέα
μὲ τοὺς στρατοὺς τοῦ Λῆ-Χοῦ Τσάγκ νὰ γίνουν μιὰ παρέα;
ἢ θέλεις κάθε γαλονᾶς συχνὰ νὰ προσπαθῇ
χωρὶς προκλήσεις κι' ἀφορμὰς ἀπὸ τοὺς ἀλλοφύλους
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα νὰ βγάξῃ τὸ σπαθὶ
καὶ 'στὰς σκιας νὰ ρίχνεται καὶ 'στους ἀνεμομύλους;

Π. — Ξέρω γιὰτί τὰ λές αὐτά, διχόλου μπακκλιάρη...

Φ. — Νὰ πέντε μὲς 'στὰ μάτια σου καὶ τὸν κακὸ σου φλᾶρο.
'Στὸ δίκιο δίκιο, Περικλῆ, καθένας μας ἄς δώτῃ,
ἂν δὲ ποζάρουν κἄποτε σὰν νικηταὶ καμπόσοι
κι' ὑπὲρ τὸ δέον τὰ σπαθὶ 'στὰ μάρμαρα κυτπάνε,
ἐνῶ πολλὰ κορδῶματα καὶ πόζαις δὲν μᾶς πᾶνε,
μὰ σὺ καθὼ φιλόσοφος μὲζι μ' ἐμένα κρίνε
πῶς τὸ πολὺ τὸ κορδῶμα τῆς κράσεώς μας εἶναι,
καὶ δύσκολα θὰ 'βρῆς Ρωμηό, σπαθᾶτο καὶ πολίτη,
χωρὶς νὰ κἀνῃ τὸν βερὺ μὲ σηκωμένη μύτη.

'Ἀστα νὰ πᾶν 'στὸ διάβολο... καὶ τώρα, Περικλέτο,
καθένας μας 'στὴν τσέπη του πᾶν τὸ τυχὸν βαλιέτω,
καὶ κλέψῃ γιὰ τὸ σπῆτι σου καμπόσα μαξιλάρια,
κανένα κύλινδρον χαρτιοῦ, κουβέρταις καὶ λυχναρία,
ἐγὼ δὲ κλέβ' ὡς λάφυρον αὐτῆς τῆς ἐκστρατείας
πενῆντα Διαβολογιατροῦ καὶ δέκα Λαυρεντίας.
Κι' ἂν τὸν στρατὸν τὸν ἐκτιμῶ καὶ μὲ τὸ παρκαπάνω
ἀπὸ δειλιὰν ἄνδρῶν καθόλου δὲν τὸ κάνω...
ἐγὼ, μωρέ, δὲν σκιάζομαι κι' αὐτὸν τὸν Μποναπάρτη
κι' ἐπαιζᾷ ρόλον ἄλλοτε πλληκαρᾶ κι' ἀντάρτη,
καὶ τῶδεῖα πολλὰς φοαῖς σὲ κάθε κακομοίρη
κι' ἐν περὶχούστῳ καὶ κρυπτῶ κι' ἐν μεσημβρίᾳ πλήρει.

Π. — Μωρὲ ποιανοῦ τὰ λές αὐτά;

Φ. — Σὲ σένα, φοβιτσάρη,

ποῦ τώρα τῶρα τῆς φακῆς μου 'βγῆκες πλληκαρί.

Π. — Εἶμαι, μωρέ, καὶ φκίνομαι, κι' ὁ κόσμος ἄς τᾶκούσῃ...

(Αἶφνης μακρόθεν φαίνεται μία σκιά μὲ μούσι.)

Φ. — Γιὰ κυττᾷς 'ἕνα φάντασμα...

Π. — Κερδᾷ, μωρέ, καὶ θάρρος...

Φ. — Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρέ Περικλῆ... μοῦ φαίνεται φαντάρος.

Π. — Ἐμπρὸς λοιπὸν περὶ παντός τὸν κύβον ν' ἀναρρίψωμεν,
ἀλλὰ δὲν εἶναι κι' ἄσχημο γενναῖος νὰ τὸ στρίψωμεν.

Φ. — Σὰν κίτρο μοῦ 'κιτρινίσας...

Π. — Καὶ σὺ σὰν τὸ λεμόνι.

Φ. — Τίς σὺ...

Π. — Σκασμός, μὴν τὸν 'ρωτᾷς... θαρρῶ πῶς μᾶς σιμόνει.

(Φθάνει κοντὰ των ἡ σκιά μὲ βήματα μεγάλα
κι' ἐκ τῆς τρομακτικῆς πολλῆς τῆς γονατῆς των λύνονται,
οὐχ ἥττον μὲ τὰ τέσσερα τὸ βάζουν 'στὴν φευγάλα
καὶ μὲς 'στ' ἀνώνυμα τοῦ Χορὸν καταβρεγμένοι κλείνονται.)